

## A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Győrött, a 2010. évi március 4. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

### í t é l e t e t :

A hivatalos személy által kötelességszegéssel elkövetett vesztegetés büntette és más bűncselekmény miatt I.r.vádlott és társa ellen indult büntetőügyben a Veszprém Megyei Bíróság 2008. augusztus 29. napján kihirdetett 5.B.25/2008/13. számú ítéletét az alábbiak szerint **változtatja meg:**

I.r. vádlottal szemben kiszabott börtönbüntetés végrehajtását 4 (négy) évi, II.r. vádlottal szemben kiszabott börtönbüntetés végrehajtását 3 (három) évi próbaidőre felfüggeszti és velük szemben a közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabását mellőzi.

A vádlottakat egyetemlegesen 4.915 (négyezer-kilencszáztizenöt) Ft vagyyonelkobzásra kötelező rendelkezést mellőzi.

Az eljárás során I.r. vádlottól lefoglalt és a Veszprémi Nyomozó Ügyészségnél Bny.P.1/2007. szám alatt kezelt 20 (húsz) euróra nézve vagyonelkobzást rendel el.

Egyebekben az első fokú bíróság ítéletét I.r. és II.r. vádlott vonatkozásában helybenhagyja.

### I n d o k o l á s :

A Veszprém Megyei Bíróság 2008. augusztus 29. napján kihirdetett 5.B.25/2008/13. számú ítéletével I. r. vádlottat bűnösnek mondt aki 1 rb. hivatalos személy által kötelességszegéssel elkövetett vesztegetés büntetében, mint társtettet (Btk. 250.§ (1) és (3) bekezdése), és 1 rb visszaélés lőszerral büntetében (Btk. 263/A.§ (1) bekezdés a) pontja), míg II. r. vádlottat bűnösnek mondta ki 1 rb. hivatalos személy által kötelességszegéssel elkövetett vesztegetés büntetében, mint társtettet (Btk. 250.§ (1) és (3) bekezdés). Ezért I. r. vádlottat halmazati büntetésül 1 év 6 hónap börtönbüntetésre és 2 év közügyektől eltiltásra, míg II. r. vádlottat 1 év börtönbüntetésre és 1 év közügyektől eltiltásra ítélte.

A vádlottakat egyetemlegesen 4.915,- Ft vagyonelkobzásra ítélte, míg a Veszprémi Nyomozó Ügyészségnél Bny.P.1/2007. szám alatt kezelt 20 eurós bankjegy lefoglalását megszüntette, és kiadni rendelte **tanú 2** sértettnek. Rendelkezett még a többi bűnjelről, a beszámításról, és a bűnügyi költség viseléséről.

A megyei bíróság ítélete ellen I. r. vádlott és védője, valamint II. r. vádlott és védője az I-II. r. vádlottak felmentése érdekében terjesztettek elő fellebbezést.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség Bf.260/2008/1-I. számú átiratában indítványozta tárgyalás keretében **tanú 8** tanúkenti meghallgatását, és a román állampolgárok bejelentésének tanúvallomás helyett okirati bizonyítékként való értékelését. Ezen túlmenően a büntetéskiszabási körülmények pontosítása mellett az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

I. r. vádlott védője írásban előterjesztett fellebbezési indokolásában és a másodfokú nyilvános ülésen elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását indítványozta, tekintettel arra, hogy az elsőfokú eljárásban lefolytatott bizonyítás oly mértékű kiegészítése szükséges, amely meghaladja a másodfokú eljárás kereteit. Álláspontja szerint ugyanis a két román állampolgár vallomása eljárási hiba következtében bizonyítékként nem értékelhető, ennek hiányában pedig az adott tényállás megalapozatlan, nincs felderítve. A megalapozatlanság csak a két román személy tárgyaláson történő tanúkenti kihallgatásával küszöbölhető ki, ennek keretében tisztázhatók azok az ellentmondások is, amelyek kettejük, valamint a vádlottak vallomásában észlelhetők, illetve a vallomások alapján lehet csak megalapozottan állást foglalni a tekintetben is, hogy a 20 euró átadására milyen okból, célból került sor. A tényállás teljes körű tisztázása érdekében a védő a két román állampolgár tanúkenti kihallgatásán túl szükségesnek látott további bizonyítást is, így **tanú 9, tanú 3, tanú 6, tanú 7 és tanú 8** kihallgatását. E körben hivatkozott arra, hogy **tanú 6 és tanú 7** tanúkihallgatása nem megfelelően történt, hiszen mindenre kiterjedő vallomás megtételében a titoktartási kötelezettség feloldásának hiánya akadályozta őket.

Amennyiben az ítéletábra az első fokú ítélet hatályon kívül helyezésére és a megyei bíróság új eljárásra utasítására nem látna okot, másodlagosan indítványozta I. r. vádlott felmentését 1 rb. hivatalos személy által kötelességszegéssel elkövetett vesztegetés büntette alól bizonyítottság hiányában, míg az 1 rb. löszerrel visszaélés büntette vonatkozásában bűncselekmény hiányában. A löszerrel visszaélés büntette kapcsán előadta, hogy I. r. vádlott gondatlanságból tartotta magánál a löszereket, ugyanakkor a törvény csak a szándékos elkövetést bünteti. Mindemellett a fegyvertartásra vonatkozó rendőrségi és egyéb szabályokra is hivatkozott, melyekből következően az a megállapítás vonható le, hogy az I. r. vádlott, mint rendőr, s mint ilyen fegyvertartásra jogosult személy a nála megtalált löszerek tartásával sem valósított meg bűncselekményt, mert a löszerek tárolására rendőrként az adott módon jogosult volt.

A védő harmadlagos kérelme az enyhítő körülmények nyomatékosabb értékelése mellett a kiszabott büntetés enyhítésére, próbaidőre történő felfüggesztésére irányult, melynek során kérte figyelembe venni az enyhítő körülmények között az időmúlást, a büntetlen előéletet, az I. r. vádlott három kiskorú gyermekét, azt, hogy 11 évig dolgozott a rendőrségnél, valamint közepes súlyosságú depressziós állapotát.

II. r. vádlott védője a másodfokú nyilvános ülésen bizonyítási indítványként elsősorban maga is a két román állampolgár, ennek hiányában legalább **tanú 8** meghallgatását kérte, mivel álláspontja szerint csak ennek alapján tisztázható a tényállás, illetve minősíthető a vádlottak cselekménye, amely a román állampolgárok bejelentése alapján minősülhet hivatali visszaélés büntettként is. Amennyiben az ítélet tábla a bizonyítási indítványnak nem adna helyt, úgy a védő az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását indítványozta, míg másodlagosan annak megváltoztatását, helyes ténybeli következtetéssel II.r. vádlott felmentését, vagy a cselekmény hivatali visszaélés büntettkénti értékelését kérte. Rámutatott, hogy amennyiben az adott magatartás vesztegetésként minősülne is, akkor is csak annak alapesete róható II.r. terhére, az ítélet ugyanis nem tartalmaz tényállást arra nézve, hogy a kötelességszegés miben nyilvánult meg. Jelentéstételi, feljelentési kötelezettségüknek a vádlottak az idő rövidsége miatt nem tudtak eleget tenni. Legvégül a védő az első fokú bíróság által értékelt enyhítő körülményekre és a jelentős időmúlásra figyelemmel a büntetés enyhítését kérte.

A fellebbviteli főügyészség képviselője az átiratát módosítással tartotta fenn. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete ellentmondásokkal teli, a román állampolgárok vallomása tanúvallomásként nem értékelhető, mindezekre tekintettel az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítása indokolt.

A Győri Ítélet tábla a Be.348.§.(1) bekezdése szerinti teljes felülbírálat során a I. r. és II. r. vádlottak, valamint védőik által előterjesztett fellebbezéseket részben alaposnak találta.

Az ítélet tábla a bejelentett fellebbezésekre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírált. Ennek során az ítélet tábla megállapította, hogy a megyei bíróság a bizonyítást a szükséges mértékben, a törvény rendelkezéseit betartva lefolytatta. A tanúkat meghallgatta, a rendőrségi jelentéseket, szakértői véleményt is a tárgyalás részévé tette és értékelte épp úgy, mint a két román állampolgár nyilatkozatát. Ez utóbbival kapcsolatos kifogásokat az ítélet tábla csak az alábbiak szerint osztotta: a rendelkezésre álló jegyzőkönyvek / nyomozati iratok 22-29. sorszám/ szerint **tanú 1** és **tanú 2** román állampolgárokat a Várpalotai Rendőrkapitányság hivatalos helyiségében hallgatták meg **tanú 5** román tolmács közreműködése mellett. Mindketten úgy nyilatkoztak meghallgatásuk kezdetén, hogy a tolmácsolás nyelvét megértik. A hatóság mindkettejüket figyelmeztette a törvényszövegnek megfelelően a hamis vád és a hatóság félrevezetésének mibenlétére és jogkövetkezményeire. A jegyzőkönyv ezt és a meghallgatott személyek erre adott válaszát is rögzíti. A két román személy tehát ezen figyelmeztetés alapján, a következményekkel tisztában léve mondta el a velük történeteket. A felvett jegyzőkönyv közokirat, melyet a nyomozóhatóság eljárása során, a vonatkozó szabályok betartásával készített. Bizonyító erejéhez ekként kétség nem férhet. A jegyzőkönyvet készítő **tanú 4-et** és a tolmácsolást végző **tanú 5-öt** mindemellett a megyei bíróság tanúként is kihallgatta, akik megerősítették, hogy a jegyzőkönyv a meghallgatott személyek vallomását tartalmazza, ezért azok, mint okirati bizonyítékok a bizonyítási eljárás során minden korlátozás nélkül felhasználhatók voltak azzal, hogy ismertetésükre nem a megyei bíróság által hivatkozott Be. 296.§ /1/ bekezdés a/ pontja, hanem a Be.301.§.(1) bekezdése alapján került sor. A megyei bíróság a beszerzett bizonyítékokat egyenként és összességében is megvizsgálta, számot

adott arról is indokolásában, hogy miért és mely bizonyítékot fogadta el a tényállás alapjául. Értékelő, mérlegelő tevékenysége okszerű, mindenben megfelel a logika szabályainak. Nyilvánvaló, hogy a két román személy vallomásaiban kisebb mérvű eltéréseket fel lehet találni, olyan mérvű ellentmondás azonban, amely miatt a vallomások tartalma megkérdőjelezhető lenne nincs a két bejelentésben. Épp ellenkezőleg, teljes mértékig egyeznek a fő kérdésekben, így a vádlottak személyét, cselekvőségét, a pénz kérésének és átadásának körülményeit illetően, s megfelelően illeszthetők a rendőri jelentés adataihoz és a kihallgatott egyéb tanúk vallomásához is. Nem hagynak kétséget afelől sem, hogy a vádlottak miért kérték a 20 eurót. Ezért az ítélet tábla nem találta szükségesnek a román állampolgárok tanúkénti kihallgatását, hiszen közel három év távlatából tőlük pontosabb vallomás, mint amit az esetet követően szinte azonnal megtettek nem lenne elvárható. Ugyanez mondható el **tanú 8** vonatkozásában is, aki hivatalosan csak a két román állampolgár rendőrségre történő előállításában vett részt. A tényállás megállapításához relevanciával bíró tényeket a rendelkezésre álló bizonyítékok tartalmazzák, a védelem által indítványozott további bizonyításra sincs szükség.

Az elsőfokú bíróság tényállása aggálytalan, hibátlan mérlegelésen alapszik, mentes a Be. 352.§ /1/ bekezdésében írt hibáktól, hiányosságoktól, erre figyelemmel azt a másodfokú bíróság is határozatának alapjául fogadta el a Be. 351.§ (1) bekezdése értelmében.

A megállapított tényállásból az elsőfokú bíróság okszerű következtetést vont le a vádlottak bűnösségére, a bűncselekmények minősítése törvényes, megfelel az anyagi jog szabályainak.

A vádlottak az irányadó tényállás szerint közölték a román állampolgárokkal, hogy gyorsajtás miatt 200 euró büntetést kell fizetniük. Ők egyértelműen a büntetés elengedését kérték, amelyre hangzott el az a válasz, hogy „adjatok 20 eurót és akkor elmehettek”. Mindebből az következik, hogy a román állampolgárok a rendőri intézkedés elkerülése, a büntetés alóli kibúvás érdekében adták át az intézkedő rendőrök által kért összeget. Külföldi állampolgárként is tisztában kellett lenniük ugyanis azzal, hogy törvényes keretek között ilyen módon rendőri eljárás nem folytatható, hisz sem ők, de még a vádlottak sem hivatkoztak arra, hogy az igazoltatással együtt járó személyes adatok felvételére sor került volna. Ennek hiányában pedig a védelem alappal arra sem hivatkozhat, hogy az igazoltatásról szóló rendőri jelentés, vagy feljelentés elkészítésére idő hiányában nem került sor, hiszen a szükséges adatok nélkül azt a vádlottak később sem tudták volna elkészíteni. Ezáltal pedig vonatkozásukban nem csak az állapítható meg, hogy működésükkel kapcsolatban jogtalan előnyt kértek, hanem az is, hogy ezért a jelentési, feljelentési kötelezettségüket is megszegték. A Btk. 250.§ (1) bekezdésben foglalt törvényi tényállásnak a Btk. 250.§ (3) bekezdés I. fordulata szerinti minősített esetét követték el, mint társtettesek. E körben az sem bír jelentőséggel, hogy a vádlottaknak volt-e sebességmérésre alkalmas eszközük. A bűncselekmény idején a 8. számú főútvonalon gépjármű ellenőrzést végeztek, a jogtalan előny kérése ezzel az eljárásukkal kapcsolatosan történt.

Ugyancsak helyes az elsőfokú bíróság minősítése I. r. vádlott által megvalósított visszaélés lőszerezéssel büntetnének vonatkozásában is.

I.r. vádlott a hozzá került lőszerekkel kapcsolatosan nem az irányadó jogszabályokban előírt módon járt el, saját vallomásából is következik, hogy tisztában volt azzal, hogy a hozzá került lőszerket nem tarthatja szabályszerűen magánál, hiszen vallomásában elismerte és erre nézve bizonyítási indítványt is előterjesztett annak igazolására, hogy a lőszerket le akarta adni **tanú 9** akkori lövészeti vezetőnek. Az, hogy a lövészvezetőt két ízben sikertelenül próbálta felkeresni, majd a továbbiakban lőszerleadási szándékáról lemondott, a felelősség alól nem mentesítheti. Nyilvánvaló, hogy az eset körülményeinek a cselekmény tárgyi súlya megítélésekor komoly szerepe van, a társadalomra veszélyesség hiányáról, elenyésző súlyáról azonban beszélni nem lehet.

Az elsőfokú bíróság a bűnösség megállapításának eredményeképpen helyesen szabott ki büntetést, melynek körében az értékelendő körülményeket túlnyomórészt helyesen tárta fel, azokat megfelelően értékelte. A súlyosító körülmények köréből mellőzte az ítéletábra a rendőri minőségben történő elkövetésre hivatkozást, mert az a törvényi tényállás részét képezi, a bíróság a vádlottakat hivatalos személy által elkövetett vesztegetés büntetében mondta ki bűnösnek. Ugyancsak mellőzte az ítéletábra a súlyosító körülmények közül I. r. vádlott vonatkozásában a halmazatot, mert két bűncselekmény esetén halmazati büntetés kiszabása mellett a halmazat súlyosító körülményként való értékelése a kétszeres értékelés tilalmába ütközne.

Az elsőfokú bíróság a vádlottakkal szemben a büntetést a Btk. 87.§ /2/ bekezdés c/ pontjának alkalmazásával, a törvényi minimumnál enyhébb tartamban szabta ki, mely megfelelően tükrözi a cselekmények tárgyi súlyát és a belső arányosság követelményeinek is megfelel. A két vádlott büntetése közti eltérést a I. r. vádlott terhére rótt további bűncselekmény és az I. r. vádlott vesztegetési cselekményben játszott meghatározó szerepe indokolja. Az ítéletábra álláspontja szerint a cselekmény elkövetése óta eltelt közel három év időmúlásra is figyelemmel a kiszabott szabadságvesztés büntetések ma már végrehajtásuk nélkül is alkalmasak a büntetés céljának az elérésére, ezért az ítéletábra a Btk. 89.§ (2) és (3) bekezdései alapján I. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetést 4 évi próbaidőre, míg II. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetést 3 évi próbaidőre felfüggesztette. A szabadságvesztés büntetés végrehajtásának felfüggesztése ez esetben elsősorban az egyéni megelőzési célokat szolgálja, ugyanakkor olyan mértékben nem sérti a generál prevenciós célokat sem, amely a Btk. 89.§-ának alkalmazhatóságát jelen esetben kizárná.

A szabadságvesztés büntetések végrehajtásának felfüggesztésével a vádlottakkal szemben kiszabott közügyektől eltiltás mellékbüntetés törvényi alapja megszűnt, így azt az ítéletábra mellőzte mindkét vádlott esetében.

A Btk. 77/B.§ /1/ bekezdés e/ pontja alapján vagyoneklkobzást kell elrendelni arra a vagyoni, amely az adott vagyoni előny tárgya volt. Vesztegetési bűncselekmény esetén ez a törvényi rendelkezés és nem a megyei bíróság által felhívott, ugyanezen szakasz /1/ bekezdés a/ pontja alapozza meg a vagyoneklkobzást. Jelen ügyben az adott vagyoni előny a román állampolgárok által átadott 20 euró volt, amely lefoglalásra is került, tehát erre nézve kell az adott intézkedést alkalmazni azzal szemben, aki a pénzt kapta, és akitől az

lefoglalásra került. A román állampolgárok részére történt kiadása a lefoglalt 20 eurónak annál is inkább törvénysértő, hisz annak átadásakor maguk is a jogtalanság talaján álltak. Ennek megfelelően változtatta meg az ítélőtábla a megyei bíróság ide vonatkozó rendelkezését azzal, hogy törvényes alap hiányában a vádlottakat egyetemlegesen vagyonek Kobzásra kötelező rendelkezést egyúttal mellőzte. A megyei bíróság ez utóbbi rendelkezésével kapcsolatosan azt is meg kell jegyezni, hogy egyetemlegesen történő vagyonek Kobzásra amúgy sincs törvényes lehetőség.

Az ítélőtábla a fentiek alapján az elsőfokú ítéletet a Be. 372.§ (1) bekezdése szerint megváltoztatta, míg az ítélet egyéb törvényes rendelkezéseit a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helyes indokainál fogva helyben hagyta.

Győr, 2010. évi március 4. napján

|                     |                                 |                     |
|---------------------|---------------------------------|---------------------|
| Dr. Nagy Zoltán sk. | . Takácsné dr. Helyes Klára sk. | Dr. Csák Csilla sk. |
| a tanács elnöke     | a tanács tagja, előadó          | a tanács tagja      |

### **Záradék:**

Ezzel az ítélettel a Veszprém Megyei Bíróság 2008. augusztus 29. napján kihirdetett 5.B.25/2008/13. számú ítélete I.r. és II.r. vádlott vonatkozásában a mai napon jogerőre emelkedett és fel nem függesztett részében végrehajtható.

Győr, 2010. évi március 4. napján

. Nagy Zoltán sk.  
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Kiadó: